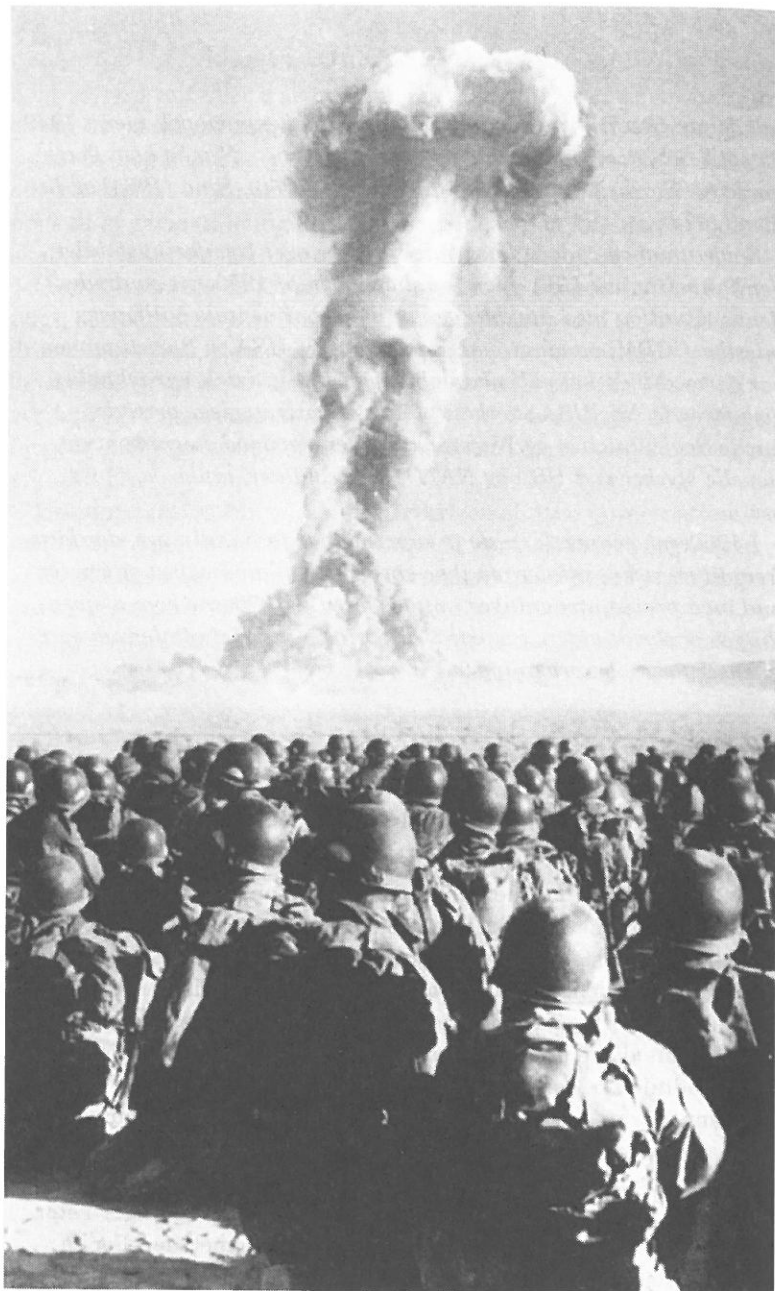

Amerikanske soldater overværer en atombombe-sprængning i Nevadaørkenen den 1. november 1951. Foto: AP.

TEKST
54

JOHN FOSTER DULLES' TALE 12. JANUAR 1954

Koreakrigen 1950-1953 havde krævet en voldsom indsats af det amerikanske militær og havde kostet mange unge amerikanere livet. Dwight D. Eisenhower, der overtog præsidentembedet i USA i januar 1953, formulerede i samarbejde med sin udenrigsminister, John Foster Dulles, en ny militær strategi, den massive gengældelse, der skulle bygge på USAs overlegenhed på kernevåbenområdet, og som skulle afskrække den kommunistiske verden fra nye militære fremstød.

Vi lever i en verden, hvor krisesituationer altid er mulige, og vor overlevelse kan afhænge af vor evne til at imødegå krisesituationer. Lad os bede til, at vi altid må have denne evne. Men når det er sagt, så må vi også sige, at forholdsregler i kritiske situationer – hvor

gode disse forholdsregler end måtte være – ikke nødvendigvis er ensbetydende med en god politik på længere sigt. Forholdsregler mod krisesituationer er kostbare, overfladiske og indebærer, at fjenden har initiativet. Varetagelsen af vore langtids-interesser må ikke være afhængig af dem.

Den langtids-faktor er af afgørende betydning. Sovjet-kommunisterne planlægger, hvad de kalder “en fuldstændig historisk epoke”, og vi burde gøre det samme. De prøver gennem mange forskellige manøvrer gradvist at splitte og svække de frie nationer ved at overgå dem i kraftprøver, hvilket – som Lenin udtrykte det – er “langt ud over deres kræfter, således at de derved ender i en faktisk bankerot”. “Så er vor sejr sikker”, sagde Lenin. “Så er øjeblikket inde til det afgørende slag”, sagde Stalin.

Over for denne strategi kan forholdsregler ikke skønnes at være tilstrækkelige, blot fordi de afværger en øjeblikkelig fare. Det er vigtigt, at de gør det, uden at vi selv udmattes.

Da Eisenhower-regeringen anvendte denne teori, følte vi, at nogle ændringer var nødvendige. Det er ikke nogen sund militær strategi stadigvæk at engagere amerikanske landstyrker i Asien i en grad, som ikke efterlader os strategiske reserver. Det er ikke sund økonomi – eller god udenrigspolitik – at understøtte andre lande permanent, for i det lange løb skaber det lige så megen modvilje som velvilje. Heller ikke er det sundt bestandig at blive indviklet i militære udgifter, der er så vældige, at de fører til “faktisk bankerot”...

Vi har behov for allierede og kollektiv sikkerhed. Vort formål er at gøre disse forbindelser mere effektive og mindre kostbare. Dette kan gøres ved at satse mere på tillid til afskrækkende magtmidler og mindre på den lokale forsvarsstyrke ... Vi ønsker for os selv og for de andre frie nationer et maksimalt afskrækkende middel til en rimelig pris. Det lokale forsvar vil altid være af vigtighed. Men der er intet lokalt forsvar, som alene kan binde de vældige landsstyrker i den kommunistiske verden. Det lokale forsvar må styrkes med det yderligere afskrækkende middel, der ligger i *et massivt gengældelsesangreb*. En mulig angriber skal vide, at han ikke kan vælge de kampbetingelser, som passer ham. Ellers kunne for eksempel en mulig angriber, der har et overmål af menneskemateriale, være fristet til at angribe i tillid til, at modstanden ville blive begrænset til de samme traditionelle kampmidler. Han kunne blive fristet til at angribe på steder, hvor hans overlegenhed var afgørende. Måden at afskrække angreb på består for det frie samfund i at være villig til og i stand til

at svare kraftigt igen på steder og med midler efter dets eget valg.

Så længe vore tilgrundliggende, politiske begreber var uklare, havde vore militære ledere ikke valgmuligheder i opbygningen af vor militære styrke. Hvis en fjende kunne vælge tid, sted og metode for krigsførelsen – og hvis vor politik skulle forblive den traditionelle med at imødegå angreb med direkte og lokal modstand – så måtte vi være beredt på at kæmpe i de arktiske egne og i troperne; i Asien, i Mellemøsten og i Europa; til søs, til lands og i luften, med gamle våben og med nye våben.

Men før den militære planlægning kunne ændres, måtte præsidenten og hans rådgivere, således som de er repræsenteret i Det Nationale Sikkerhedsråd, foretage nogle afgørende politiske beslutninger. Dette blev gjort. Den afgørende beslutning skulle primært afhænge af vore store ressourcer og evne til at gøre gengæld øjeblikkeligt ved midler og på steder efter vort valg. Nu kan forsvarsministeriet og de samlede stabschefer formere vore militære styrker, så de tilpasses vor politik, i stedet for at skulle være klar til at imødegå fjendens mange valgmuligheder. Dette tillader et valg af militære midler i stedet for en mangedobling af midlerne. Resultatet er, at det nu er muligt at opnå og deltage i en større fundamental sikkerhed med færre omkostninger. Lad os se på, hvordan denne opfattelse er blevet anvendt på udenrigspolitikken, idet vi først vender os mod Det Fjerne Østen.

I Korea har denne regering gennemført en større ændring. Kamphandlingerne er blevet standset på ærefulde betingelser. Dette var muligt, fordi angriberen, der allerede var blevet kastet tilbage til og bag sit udgangspunkt, måtte imødesee muligheden for, at kamphandlingerne med stor fare for ham selv snart kunne sprede sig ud over de grænser og metoder, han havde udvalgt sig. De grusomme ofre blandt amerikanske unge mennesker og de ikke-produktive omkostninger på mange milliarder er blevet standset. Vore væbnede styrker er ikke længere hovedsagelig engageret på det asiatiske fastland. Vi kan begynde at skabe en strategisk reserve, som i høj grad forbedrer vor defensive stilling. Denne ændring giver øget vægt til den advarsel fra de FN medlemsstater, der kæmpede i Korea, en advarsel, som gik ud på, at hvis kommunisterne fornyede aggressionen, så ville FN's reaktion ikke nødvendigvis blive begrænset til Korea.

Jeg har sagt i forbindelse med Indokina, at hvis der kom en åben Rødkina-aggression dér, så ville det få “alvorlige følger, som måske ikke kunne begrænses til Indokina”.

SALT 1-AFTALEN 26. MAJ 1972

I 1972 var begge supermagterne ved at udvikle forsvarssystemer mod atommissiler, såkaldte ABM-systemer. (Anti Ballistic Missile). Det var vejen til en ny runde i kaprustningen, for konsekvensen af fremkomsten af sådanne systemer ville naturligvis være, at supermagterne måtte forøge antallet af missiler for at være sikker på, at tilstrækkeligt mange nåede igennem fjendens forsvar. Samtidig var

det lykkedes Sovjetunionen at reducere USAs forspring betydeligt. Det dannede tilsammen grundlag for, at den første aftale om rustningsbegrænsning blev indgået, SALT 1 (Strategic Arms Limitation Talks). Den satte øvre grænser for antallet af ABM-systemer og for antallet af interkontinentale missiler.

I 1979 blev denne aftale fulgt op af en SALT 2-aftale, der tog højde for den våbenteknologiske udvikling, der var sket i løbet af 1970'erne. SALT 2 blev underskrevet, men aldrig ratificeret (endeligt godkendt) af USAs Kongres, for kort efter invaderede Sovjetunionen Afghanistan, og forholdet mellem de to supermagter udviklede sig til en ny "kold krig."

Midlertidig aftale om begrænsning af strategiske offensive våben, 26. maj 1971

Artikel 1

Parterne forpligter sig til ikke at begynde bygning af yderligere fast-stationerede landbaserede affyringsramper for interkontinentale ballistiske missiler (ICBM) efter 1. juli 1972.

Artikel 2

Parterne forpligter sig til ikke at omstille landbaserede affyringsramper for lette ICBM'er eller ICBM'er af ældre type, opstillet før 1964, til landbaserede affyringsramper for tunge ICBM'er af de typer, der er opstillet senere.

Artikel 3

Parterne forpligter sig til at begrænse antallet af affyringsramper til Ubådsbaserede ballistiske missiler (SLBM) og moderne missil-ubåde til det antal, der var operationsklare eller under bygning den dato, denne aftale blev underskrevet...

Artikel 4

Modernisering og erstatning af strategiske offensive missiler og affyringsramper, omtalt i denne midlertidige aftale, kan finde sted under overholdelse af aftalens bestemmelser.

Artikel 5

1. For at sikre overholdelsen af bestemmelserne i denne midlertidige aftale skal hver part bruge sine egne tekniske midler til kontrol på

en måde, der i overensstemmelse med almindeligt anerkendte principper i folkeretten.

2. Begge parter forpligter sig til ikke at gribe ind over for den anden parts tekniske kontrolmidler, som anvendes i overensstemmelse med paragraf 1 i denne artikel.

3. Begge parter forpligter sig til ikke med hensigt at bruge foranstaltninger til hemmeligholdelse, som forhindrer kontrol med egne tekniske midler af overholdelsen af bestemmelserne i denne midlertidige aftale ...

Artikel 7

Parterne forpligter sig til fortsat aktivt at forhandle om begrænsninger af strategiske offensive våben. Bestemmelserne i denne aftale skal ikke på forhånd afgøre omfanget af eller betingelserne for de begrænsninger af strategiske offensive våben, man måtte nå frem til under de fortsatte forhandlinger.

Artikel 8

2. Denne midlertidige aftale forbliver i kraft i 5 år, med mindre den afløses før den tid af en aftale om mere fuldstændige skridt til at begrænse de strategiske offensive våben. Det er parternes mål at føre aktive, opfølgende forhandlinger med henblik på at afslutte en sådan aftale så snart som muligt.

3. Begge parter skal, med udøvelse af deres nationale suverænitæt, have ret til at trække sig ud af denne midlertidige aftale, hvis de mener, at ekstraordinære begivenheder, der har forbindelse med denne midlertidige aftale, bringer deres vitale interesser i fare. En sådan beslutning skal bekendtgøres over for modparten med 6 måneders varsel ...